

2. Szánt az ökör, recece, csörög-csattog a járom,
Kemény a föld a berceli határon,
Olyan kemény, a vaseke se járja,
Terem kislány, recece, minden legény számára.

Már minálunk, recece, az jött be a divatba,
Hogy nem viszik a lányokat a bálba,
Inkább viszik a csárdás menyecskéket,
Aki cigarettát vesz, recece, a legénynek.

(Márki Antalné, 74 éves, Tisza-Bercelen.)

3. (Borivó nóta):

Ennek a gazdának jó két lova van,
Jó két lova mellé rossz kocsija van,
Mégis hogyha pártnak hajcsa,
Rózsabokor elakassza.
Rákiált, hogy gyü, gyü, gyü. (Ekkor isznak.)

(Tanácsár Mihály, 25 éves, Nyírbátorban.)

4. Kakukmadár az erdőben szíepen szól,
Búcsúzik a kék nefelejcs bokortól,
Én is, én is elbúcsúzom, itthagynom a világot,
Valahol a nagy Alföldön tánatomban beszegődöm betyárnak.

A betyárnak jó dolga van hiába,
Zöld erdőben nefelejcs a párnája,
Kakuk madár ébresztgeti, rákiált az alvóra,
Kelj fel betyár, ne aludgyál, éjjel után egyet ütött az óra.

Hol-jártál te kakukmadár az éjjel,
Hogy a betyár igen későn nem kél fel.
Azért alszik olyan mélyen, mert elhagyta a babája,
Angyalokról álmodozik, örökké tart az álma.

(Barnics András, 44 éves, Nyírbátorban.)

Közli: Ortutay Gyula.

Adalékok a szegedi néphithez.*

Szűmőcsőrű (szemőlcserő) való.

Mikó az embör legelsőbb láti mög az újságot, nem mozdul
mög, mögmarad abba a nyomba, asztán eszt mongya:

* Egyben kiegészítése e munka adatainak: Kálmány Lajos: Mythologiai nyomok a magyar nép nyelvében és szokásaiban. A hold nyelv-hagyományainkban. Budapest, 1887. Akadémia.

Új hód, új kiráj,
Tégöd köszöntelek! [a hódra néz]:
Amit látok: nyőjjön, [a fődrű port vösz fő, mögszörja
vele a szümöcsőjjit, annékű, hogy odanézne]:
Amit nem látok: mújjon.

*

Új hód, új kiráj!
Beldogságos Szűzanyám!
Hínnak a lakodalomba,
De nem möhetők:
Eküdüm a szümöcsőmet! [közbe a kezivê ésöpri magátu]
a szümöcsőt].

*

Lányok kérése.

Mikó mögláti a lány az újságot: éterbetyöl, odadicsér neki,
azután háromszó mongya:

Új hód, új kiráj!
Beldogságos Szűzanyám!
Mutasd mög az én mátkám!

Szeged-Alsóváros, 1929—30.

Bálint Sándor.

NÉPI FOGLALKOZÁSOK, NÉPSZOKÁSOK.

Tápé község háziipara.

Szeged környékén, Algyő, Dorozsma és Tápé községekben, a lakosság háziiparának igen érdekes jelensége bontakozik ki:

A Tiszának ma már művelés alá fogott óriási árterületén visszamaradt tavak, tócsák, erők és szikes területek, valamint a folyó mentének növényzetei szolgáltatják ehhez az iparhoz az anyagot. Érdekes a lakosságnak a környékhez illeten való alkalmazkodása. A nagy vízvilág közepén települt falvak a halászat, vadászat és a régente még igen csekély földművelés mellett megélhetésük megkönnyítésére a mocsár által nyújtott egyéb lehetőségeket is kihasználták.

Az említett három község mindenkében, a növényzet felhasználása más és más háziszükséglet kielégítésére szolgál. Tápé a szatyor és gyékényponyva, Dorozsma a szakajtó és küszöbgyékény (lábtörő), Algyő pedig a kosár fonását űzi. Előbbi kettő a sást, utóbbi a fűzt használja anyagul.